

XIV Trobada d'Economia de S'Agaró. Crisi i Recuperació

Recull de ponències

Programa	2
Condicions per a la recuperació econòmica	3
Max Weber y el Tribunal Constitucional	12
Crisi i recuperació: Informàtica	14
La recuperació per sectors: Moda	17

XIV TROBADA D'ECONOMIA A S'AGARÓ

Crisi i recuperació
27 i 28 de novembre 2009

Organitzen:

- **Fundació Internacional Olof Palme**
- **Cambra de Comerç de Barcelona**
- **La Vanguardia**

27 de novembre de 2009

17.00h **TAULA 1 Condicions per la recuperació econòmica**

Intervenen:

Juan Antonio Bordas, Soci de Deloitte
Germà Bel, Catedràtic de Política Econòmica de la Universitat de Barcelona
Josep Sánchez-Llibre, Portaveu d'Economia de CiU al Congrés
Cristobal Montoro, Diputat i Coordinador d'Economia del PP
Josep Huguet, Conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

President-Moderador: **Eva Granados**, Vicesecretària General d'UGT

19.30h **SESSIÓ INAUGURAL**

Anna Balletbò, Presidenta de la Fundació Internacional Olof Palme
Miquel Valls, President de la Cambra de Comerç de Barcelona
José Montilla, President de la Generalitat de Catalunya

President-Moderador: **Josep Antich**, Director de La Vanguardia

21.00h **SOPAR-DEBAT amb Mar Serna**, Consellera de Treball

28 de novembre de 2009

10.00h **TAULA 2 La recuperació per sectors**

Intervenen:

Alimentació – Josep Lluís Bonet, President de Freixenet
Transports – Ferran Soriano, President Spanair
Informàtica – Carles Grau, Director General a Catalunya de Microsoft
Moda - Núria Basi, Presidenta de BASI
Construcció – Josep Miarnau, Conseller Delegat de Comsa Emte
Grans constructors - David Taguas, President de Seopan

President-moderador: **Joan Maria Nin**, Director General de La Caixa

11.30h **PAUSA-CAFÈ**

12.00h **CLOENDA**

Intervé: **José Blanco**, Ministre de Foment*

Patrocina:

Deloitte.

Col·labora:

* Pendent de reconfirmació

Condicions per a la recuperació econòmica

Per Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Abans de tot un agraïment als organitzadors de la trobada: Anna Balletbó, la Fundació, la Cambra i els espònsors. Atenent el títol de la trobada que és *Condicions per a la recuperació econòmica*, hi ha coses d'aquestes condicions que ens queden molt lluny però, en un debat d'aquest tipus que serveix precisament per posar-ho tot sobre la taula, no perquè quedin lluny no s'han de constatar. De fet, algú n'ha esmentat alguna.

Permetin-me breument. Està clar que una part de la gravetat de la crisi, no de la crisi en sí que té a veure amb el desenvolupament de l'economia global, sinó l'escassetat de matèries primeres, el seu impacte en el planeta o el canvi climàtic ens fan pensar que cal abordar reformes de fons del model productiu. Però la gravetat de la crisi no ve produïda tant per aquests aspectes estructurals que la humanitat es capaç de reconduir per poc que s'hi posi, sinó que ve de la bombolla financera i especulativa especialment, i això no se solucionarà fins que en els escenaris on els estats grossos manen es decideixin a intervenir aquest sector d'alguna manera, regulant per exemple elements que ratllen el delictes perquè juguen amb els diners dels altres. L'economia que ven fum està posant en risc l'economia productiva real, i això alguns experts que van venir a la jornada d'INTERACC1Ó, experts en crisi, ja ho deien. Lamentablement deien que aquest ingrés de diner que s'ha produït per part dels governs ha salvat el primer cop, però l'alegria ha tornat massa ràpidament i el risc és que hi hagi una segona bombolla. I després de la segona bombolla ja no hi haurà diners per ingressar i, per tant, llavors potser si que es començaran a fer les reformes en profunditat al sistema financer. Això es el que deia alguna de les expertes d'INTERACCIO. Jo evidentment no hi entenc, però una altra consideració a tenir en compte és aquesta: deia que sempre ens en havíem sortit, però que ens en havíem sortit després de tocar fons. Les finances internacionals sembla que massa ràpidament tornen a repetir el risc dels errors. Per tant, aquest és el primer tema, tot i que això queda lluny de Catalunya com comprendran vostès i fins hi tot si m'apuren lluny d'Espanya.

El segon tema és que després de la crisi el món ja no serà igual i alguns apunten que Europa serà la perdedora. Jo no se si serà ben bé així, depèn de com ho fem, el que està clar és que Europa ja no serà la reina del mambo. Hem estat durant 300-400 anys liderant l'economia mundial, abans fa 500 anys ho havia estat la Xina i ara tornen els de sempre, tornen les potències asiàtiques, la Xina, la India , alguna llatino-americana com el Brasil i també potències que no són tant bones produint

però que tenen el control de les matèries primeres com Rússia i el Països Àrabs. El món serà pluri o multipolar i aquest món té algun risc: que la meitat d'aquestes potències són dictadures i això comporta un problema ètic. El món que volem nosaltres és un món de democràcia i estat del benestar i, per tant, no volem això, malgrat la "*real politic*" que practiquem tots. Tots anem a la Xina a fer el que puguem de negoci i a fer que Catalunya vingui, per això no sé si començarà a ser necessari discriminar, perquè també hi ha una altra repercussió amb això. Mentre no hi hagi democràcia i no hi hagi drets polítics es podrà produir sense drets socials i sense que el poble pugui protestar si hi ha abocaments irregulars als rius, per tant els productes que parteixen d'aquestes condicions estan jugant amb les cartes marcades en el mercat internacional.. Mentre no juguem tots a les mateixes cartes, els qui juguem amb cartes sense marcar o en entorns de drets i no hi volem renunciar, estem perdent la partida.

Per tant hi ha un punt d'autodefensa que caldrà començar-se a plantejar per a les nostres polítiques econòmiques internacionals, si els hem de discriminar, si la Índia és una democràcia i si la Xina no ho és haurem de començar a prendre'n nota d'això.

I si el Brasil és una democràcia i els Països Àrabs no ho són, hauríem de començar a tenir-ho present, perquè sinó se'ns girarà en contra tot això a mig termini.

Per tant, dues consideracions doncs, la crisi global vol governança, governança del sistema financer i governança democràtica dels entorns que no ho són, sense els quals Europa jugarà partides per perdre.

Passem a un nivell més pròxim, d'aquest sí que se n'ha parlat més, el nivell de l'estat espanyol. La crisi aquí ve acompanyada d'uns aspectes particulars, alguns no els repetiré. Jo crec que alguns són de tipus estructural i això és més preocupant. És evident que cal abordar reformes fiscals, és evident que cal abordar reformes laborals, però quan es diu reformes laborals de vegades aquí només es pensa en la flexibilització i no es pensa en la participació dels treballadors en les empreses, perquè quan anem per aquests mons de Déu a intentar que les multinacionals no se'ns en vagin, anem a Alemanya i veiem consells d'administració on la meitat del consell és dels sindicats, llavors entenem perquè quan hi ha crisis s'emporten les empreses capa allà, perquè hi ha algú que mana allà. Doncs bé, dir que reforma laboral i flexibilització sí, però participació també, perquè difícilment implicarem als treballadors en les decisions de les empreses quan les coses van malament si no els impliquem quan van ben dades. Hi ha d'haver una reflexió profunda, jo crec que a Catalunya estaríem en disposició d'avançar, altra cosa és Espanya, després en parlaré.

Les pensions, tornem a parlar-ne, també s'haurà de parlar dels subsidis, jo crec que no tenim un bon model, i també s'haurà de parlar de l'escàndol que significa que hi hagi una llei que no talli amb sec amb la morositat. Hi va haver una oportunitat fa uns quants anys, amb una esmena que volia introduir ERC en el seu moment i a última hora algun *looby* es va moure i amb un acord PP-PSOE van liquidar l'esmena i, en fi, ara hem de tornar a començar des de zero, posant la llei de la morositat un altre cop a sobre la taula. Hi ha un tema que dona lloc a reflexionar: estem a prop del 18-19 % de mitjana d'atur perquè estem en crisi, Europa està en el 8-9 % i s'estiren dels cabells perquè estan en crisi. Jo vull recordar que en els moments de màxima prosperitat econòmica la mitjana espanyola d'atur era del 8%, quan en plena prosperitat es considera l'atur tècnic d'un 3%. Que passa? tots ho sabem que passa. Hi ha territoris espanyols que tenen models d'ocupacions rurals entre d'altres, subsidis o sigui atur, **pseudo-atur**, economia submergida, que fa que hi hagi aquesta lacra d'uns percentatges que no corresponen a la realitat, però que de fet lo que fan es carregar el model social amb despeses no productives i condemnant una part de la població a viure d'això, a viure del subsidi, a especular amb el subsidi, no a crear economia productiva i això és un problema estructural. Qui l'abordarà? aquesta és la pregunta que hem de fer des de Catalunya perquè allà a l'altra banda no escolten, ningú respon, a l'altra banda ningú respon. I al costat d'aquests en tenim d'altres. Tenim problemes amb l'administració, allà i aquí, aquí també en tenim, demanem a les empreses que innovin però l'administració no innovem. Cada cop més, precisament pel canvi global, els recursos de les administracions a Europa no creixeran s'estabilitzaran, per tant se'ns demanarà als polítics no baixar els serveis com volen els ultra conservadors o ultra lliberals, això no ho vol la gent, donar els mateixos o més serveis amb els mateixos recursos. I això vol dir una revolució, fins i tot més que una innovació, a l'administració pública. Els polítics que s'atreveixin a abordar això i ho aconseguen tindran el suport perquè els temps ens porten cap aquí. I això s'haurà d'abordar aquí i allà. Després parlaré què proposo per Catalunya. Està clar que a l'estat hi ha un altre element i avui està d'actualitat...aquests dies, que té bastant que veure amb això, més del que sembla, la concepció unitarista de l'estat que predomina per sota de la capa d'estat autònom. És un llast econòmic, és una norma-llast econòmic, perquè de fet està frenant estructuralment els tractors de l'economia espanyola, provocant-los dèficit fiscal, provocant-los un dèficit històric d'estoc de capital públic, fent que aquest tractors acabin perdent gas per estirar, i això ha passat amb Catalunya, ha passat amb València i ha passat amb les Balears, les zones que sistemàticament aguanten el sistema d'ingressos de l'estat espanyol i la repartidora que aquest en fa a la resta de comunitats autònomes. Això és un problema estructural gravíssim, que ve acompanyat d'un altre, no fan ni deixen fer

diem en català, apostem estar estirant dels meus ingressos, no em reinverteix i a sobre no em deixa manar en temes estructurals d'impacte econòmic brutal com són les infraestructures. No em deixa manar per exemple en l'aeroport de BCN, que seria un arma de primer ordre per fer creixement econòmic. Per tant, l'estat continua actuant davant de Catalunya i de les zones amb més personalitat des d'un paternalisme autoritari, considerant-nos infants, però jo diria que som infants maltractats. Hauríem d'anar amb els drets dels infants i reclamar a l'ONU, i nosaltres a Catalunya som adults ja. Som una societat que pot i vol autogovernar-se, amb els seus recursos, amb la seva responsabilitat i prenent decisions clau pel seu futur econòmic i això es un problema estructural, i quan es diu: "Catalunya té una inflació diferencial", us asseguro que no ve del comerç aquesta inflació diferencial, com a molt una dècima o dues, la resta ve de que ens paguem serveis de "peatge": sanitat, escola, cultura...de "peatge". Per tant aquí tenim un problema estructural, i algú en aquests moments vol tornar endarrere, no només no vol anar endavant sinó que vol tornar endarrere, posar el rellotge a zero, abans de la constitució. Estem en aquest moment. I per això les editorials d'abans d'ahir són absolutament adequades. Psicològicament estem en aquest moment. I l'estat ho ha de saber això, hi ha un punt de ruptura aquí, ho han de saber perquè no ens hi juguem la dignitat només, ens hi juguem la prosperitat i el benestar. Això és el que ens hi juguem. No s'entén un model que no sigui el d'arranar cap avall, s'ha dit abans de l'educació, igualtat sí excel·lència no, si us plau!, quan als model federals de veritat, l'emulació, la competència és positiva. Aquí es critica que hi hagi moltes lesions, jo no dic que de vegades això sigui uns obstacle per a l'economia, però només des de la cooperació es pot solucionar això. Quan hi ha un estat plural i compost com el nostre, només des de la cooperació es poden solucionar si hi ha problemes d'aquest tipus, sabent que de vegades això no és pas dolent. O no sabem que a EE.UU. que tothom el té (aquests que s'omplen la boca de liberalisme però que s'acaba quan parlen del model d'estat el liberalisme), no saben o no volen saber que a EE.UU. hi ha lleis diferencials a cada estat i que gràcies a això es produeix que els estats que tenen una millor legislació en temes econòmics, arrossegueu la inversió cap allà, que és el cas de Delaware, que no atrau perquè tinguin o facin subvencions, atrauen l'empresa perquè per exemple tenen un sistema jurídic i legal de gestió empresarial superior a la resta d'estats d'EE.UU. És dolent que la gent emuli un a l'altre? Aquesta és la teoria del professor Ballbé, quan diu que a Europa no es crearà per imposició sinó per emulació, o no ens està passant amb alguns impostos això? Quan un estat ha decidit una determinada política fiscal que és positiva per l'economia no l'imiten els altres? I doncs, on és el problema? de pretendre que tots siguin homogenis quan això en realitat és falç, perquè hi ha una part de les CC.AA. que tenen ingressos diferencials, subsidis

diferencials, i aquí l'únic que passa és que els que paguem diferencialment i rebem diferencialment hi sortim perjudicats. I això té impacte econòmic, no en dubtin vostès, evidentment en tenia abans de la crisi, però amb la crisi es nota més, i aquesta crec que és una reflexió avinent un dia com avui. Que és pot fer des de Catalunya? Això evidentment correspon a fora, perquè a fora evidentment això o hi ha un pacte d'estat per reformar l'administració i que abordi una reforma de l'estat també cap endavant i no cap endarrere, com sembla que porten les tendències, o dóna la sensació que estem davant d'un empat infinit a Espanya sense sortida, a no ser que la mateixa unitat que han demostrat els diaris amb les seves editorials, es demostrés en el front de Madrid entre tots els grups polítics catalans, però això ho deixarem pel debat.

Anem a veure des de Catalunya, des de Catalunya tenim menys competències òbviament, però nosaltres podem actuar en àmbits que no són ni els fiscals, ni els marcs laborals, etc., en polítiques de foment sobretot. Es va fer el Pacte de la Competitivitat a començament de l'anterior legislatura, l'hem renovat, i sobretot jo diria que són quatre elements: més talent, més transferència, més internacionalització i més governança del sistema d'innovació a Catalunya. Aquesta és la nostra aposta i crec que es el que estem fent, ho vam fer abans de la crisi i ara encara més. El PNRI és una mostra del tarannà diferent que hi ha a Catalunya, malgrat la pugna legítima entre Govern i oposició, en alguns moments som capaços de pactar, cosa que no es veu a Madrid, i hem pactat quatre, no tots amb tothom a dintre del pacte però amb quasi la majoria de consens, quatre casos estratègics. El Pacte vinculat a l'Educació, fonamental, aquí hi ha una acord, cosa que no hi és a Madrid que van canviant de llei en funció de qui mana, maregem els mestres i els pares; Pacte de Cohesió Social, importantíssim, un país que ha rebut una onada migratòria brutal, cap territori europeu ha rebut onades successives d'immigració com nosaltres i de moment les digerim relativament bé, però per a que això no sigui una pólvora política hi ha d'haver acord i aquest acord hi és a Catalunya sobre la immigració; Pacte per la Recerca i la Innovació, que és clau per marcar el full de ruta de la transformació d'un model econòmic, i que ha liderat el meu Departament, aquest sí que per unanimitat d'universitats, sindicats, patronals i Govern i partits de l'oposició. Per tant tenim 15 anys de full de ruta que això no canviarà, mani qui mani al Govern de Catalunya, o mani qui mani al davant d'aquestes institucions que ho han acordat, això dona una estabilitat del sistema que és una aportació intangible a la capacitat de remuntada econòmica. No en dubteu perquè de la mateixa manera que deia el Sanchez Llibre que aquesta llei presentada avui està feta en minoria sense pactar i que per tant podem trobar-nos perfectament que duri 2 anys i que el qui vingui darrera se la liquidi com sol passar

a Espanya, aquests pactes d'aquí donen estabilitat i d'aquí al 2020-2025 passaran 3 o 4 governs i uns quants presidents d'entitats civils i socials però la línia haurà estat traçada, i això dona seguretat a polítiques de recerca, polítiques d'innovació, a polítiques estratègiques empresarials en aquests camps, cosa que no passarà a Espanya. Aquesta es la diferència. I finalment el Pacte d'Infraestructures, no amb tant consens com els altres però deu n'hi dó. Per tant 4 grans pactes nacionals és la millor aportació que crec que podem fer govern, oposició i societat civil a la sortida de la crisi des de Catalunya, lo millor que podem fer, estabilitat, lo millor, perquè la crisi es bastant psicològica en molts casos. I al costat d'això les micropolítiques que fem. Com a conseqüència del pacte estem portant a terme polítiques de talent, amb èxit, la captació de talent europeu i de recerca ens ha donat uns grans resultats, als últims concursos de *l'European Research Council* Catalunya aconseguim una taca important en el mapa europeu, la taca més important de la Mediterrània al costat d'Israel i dintre l'estat espanyol per golejada, de 24 concursants seleccionats espanyols 16 catalans l'any passat, enguany de divuit 10, aquestes són les ràtios, i amb molts menys diners dels que destina l'estat al CSIC, per tant una molta alta eficiència, per tant captació de talent, programa ICREA, ICREA Acadèmia que hem llançat.

En segon lloc Transferència, aquí anem retardats, tot el sud d'Europa, hi ha poques patents, de qui és culpa això? de tots! De les empreses que no anem prou a la recerca, a buscar aquest patró de recerca i dels recercadors que no tenen visió de mercat encara i amb això ens hi posarem a treballar. Hi ha hagut alguna entitat com Cambra i algun centre tecnològic que han començat en aquest camí, ho ampliarem! Hem d'arribar que hi hagi un organisme o una coalició d'organismes que millorin la capacitat de transferència, malgrat tot som el 40% de patents d'Espanya, malgrat tot.

Bé, en tercer lloc internacionalització, s'ha dit: a les jornades InterACC10 va haver 4.000 persones participant i 1.300 entrevistes per internacionalitzar. Jo crec que des d'aquest punt de vista benvinguda la crisi, perquè a Catalunya tenim un sector industrial molt internacionalitzat, però tenim en canvi un sector de serveis molt poc internacionalitzat, i a molt llocs ens diuen, sobretot lo que és d'iniciativa pública: com és que no us presenteu a concursos? I anem al Marroc, i anem a Algèria i anem a Egipte amb la Cambra, com és que no us presenteu als concursos? Teniu fama, la imatge de BCN, arquitectes, on són els constructors? cony! fent negoci a Espanya. Fins que ha punxat la bombolla i ara corre-m'hi tots. Quan em vaig reunir amb els constructors fa 5 anys tothom xiulava quan els deia: hem d'internacionalitzar-nos, ara corre-m'hi tots, doncs ara, precisament ara, haurem d'agafar les maletes i sortir. Construcció, empreses d'aigües, empreses

constructores i gestores d'hospitals, empreses distribuïdores de gas i d'electricitat, empreses de serveis generals, empreses turístiques... amb els dits de les dues mans els que tenim internacionalitzats i en podríem tenir un centenar llarg. Som la primera destinació turística després de París!, o no som conscients de la potencia? Jo diria que hem viscut massa bé, aquesta és la veritat, això pot sonar una mica provocador en plena crisi, però és que la crisi fa treure la son de les orelles, i és el moment de sortir al món, perquè se'ns hi espera, se'ns hi espera.

Per tant internacionalització, 35 delegacions de la Generalitat que estan posades al servei de les empreses, perquè les utilitzin, i d'aquestes 35 n'hi ha 15 que són plataformes empresarials que poden utilitzar per implantar-se fins hi tot físicament en el territori; 2 polígons, un a Xanghai i un altre a Romania, perquè empreses PIMEs puguin implantar-se directament allà; per tant internacionalització i governança, i governança vol dir que ens hem d'aplicar el conte a nosaltres i del caos administratiu que teníem, de 6, 7,8 organismes que intervenien en temes de recerca i innovació en quedaran 2, un que es dedica a la innovació i suport a les empreses que es ACCIÓ i un altre que es dedica al suport a la recerca que serà l'Agència de Recerca, encara no té nom, però que estarà creada a primers d'any. Dos agències coordinades, que treballaran juntes en programes de clústers, en programes de globalització, amb el suport als parcs científics tecnològics, amb la utilització de les grans infraestructures científiques i tecnològiques, programes compartits, i aquests programes compartits un d'ells és la focalització. Aquí només hi va haver un pla de recerca i innovació amb el Govern Maragall, abans hi havia hagut per un cantó: dos plans de recerca separats d'un pla d'innovació. És al 2005 quan es redacta el primer Pla de Recerca i Innovació, tot i que aquest primer, segons els anàlisis que ens han fet, és insuficient, no és correcte. Ara estem elaborant el següent Pla de Recerca i Innovació, fet ja amb paràmetres internacionals, i dintre d'aquest, una cosa que se'ns demanava és fer un exercici de focalització, com ha fet Dinamarca fa tres anys. Agafeu les tendències on va el món, OCDE, 123 tendències, analitzeu-les: comitè d'experts, contactes amb la societat civil i mireu quins d'aquests 123 sou capaços d'abordar, si us veiem capacitats de ser excel·lents aquí, i això és el que hem fet, i en surten més o menys com Dinamarca, a Dinamarca son cinc milions d'habitants i en surten 21, nosaltres som 7 milions d'habitants i en sortiran uns 20. Alguns no seran cap sorpresa, però ja sabem que som bons en agroalimentari, i si som bons, seriem burros de no continuar-ho sent, i per tant no posar-hi innovació i més internacionalització, i si som bons en mobilitat, automoció, motos, trens... no volem pas deixar-ne de ser, per tant caldrà innovar sobre aquí i evolucionar amb el sector cap allà on toqui, i si ens toca anar cap al cotxe verd haurem d'anar-hi, i si alguns d'automoció hauran

de passar-se cap algun altre segment, per què no?, per què no? Per què a lo millor també alguns d'aquests focus ens ajudarà a veure que hi ha vida més enllà del teu sector, i si tenim focus salut, i dintre salut, som forts o podem ser forts en tecnologies mèdiques, hi ha alguns que ara estan en automoció que no saben que acabaran fent maquinària medica, com han fet d'altres, i això passarà no en dubteu. Com tenim un clúster important de formació, com tenim un clúster important de turisme, en el qual s'ha d'innovar, com tenim un clúster important en construcció i gestió de ciutats, que ha de fer un repensament total perquè aquí s'ha acabat la bombolla immobiliària per anys, per tant haurem de passar a la construcció sostenible, a les cases que no gasten energia sinó que en creen i sortir a fora a construir, que hi ha molt per construir, al nord d'Àfrica, Àsia , Amèrica... amb el *know how* que tenim, etc. Aquests focus en un mes i mig seran publicats i ajudaran a tots aquests sectors antics, més els centres tecnològics i de recerca que tenim, a fusionar idees, a compartir projectes, i a guanyar el futur. Com a prova d'això ja portem anys treballant, cada cop mes. El ministeri, això si que és una bona línia que va seguir en el seu moment el Ministeri d'Indústria quan hi havia el president Montilla allà, va crear el programa ZENIT, que hem replicat a Catalunya amb lo que hem dit nous nuclis tecnològics, on obliguem a les empreses i als centres tecnològics de recerca a col·laborar junts per innovar, doncs bé, això ens ha fet saltar, l'any 2008, fins créixer 16 dècimes en la inversió en recerca sobre PIB, i una part important d'això, ho tenim absolutament estudiat, una part important d'això és degut a aquesta política de nuclis tecnològics i de ZENITs, que ha arrossegat a la col·laboració empresa publico-privada cap a la recerca. 16 Dècimes és molt, amb la caiguda del PIB que tindrem (ja m'agradaria no haver de ser per raons d'aquestes), possiblement ens acostem a les mitjanes més ràpid del que preveiem. Però també era injust que anéssim perdent posicions fa 4 o 5 anys amb un PIB que creixia, no en valor afegit, sinó per la construcció i pels fons europeus. També era injust, culpar que no hi havia recerca, perquè anava creixent el denominador degut a que creixia el totxo, i els fons europeus ens finançaven un 1% del PIB espanyol. I això ens feia baixar la ràtio de recerca. Per tant hi haurà un accés a la crisi, i hi haurà també una racionalització del quocient, del quebrat aquest.

I acabo. També notícia d'avui, dels ZENITS que ha tret el Ministeri enguany, Catalunya, amb els seus centres tecnològics i moltes empreses, lideren o són presents d'una forma important en més de la meitat d'ells, que significarà per a l'any que ve i per als dos propers anys un retorn d'uns cinquanta milions d'euros nets d'ajut en la participació de membres de TECNIO (TECNIO seria la marca que ha unit a tots els centres tecnològics catalans, al costat de CERCA, que és la marca

que unirà a tots els centres de recerca), amb aquests més de 50% de projectes que hem copat des de Catalunya, tindrà aquest retorn. Així mateix fa pocs dies també, *Euroingenio*, que és el programa del ministeri que premia aquelles comunitats on proporcionalment, retornen, tenen un increment més alt de retorn de programes europeus de recerca, Catalunya per primera vegada s'emporta el 70 % del premi *Euroingenio*. És a dir, Catalunya l'any passat, amb aquesta aliança cada cop més creixent entre centres tecnològics de recerca i empresa, ha aconseguit que el 70% de l'increment de retorn de fons europeus se l'hagi emportat Catalunya. I el ministeri ens ho reconeix premiant-nos.

Per tant, acabo, jo crec, que la crisi des de cert punt de vista, és positiva perquè treu la vena, es veuen que són ferides diguem-ne superficials i si hi ha alguna metàstasi de fons, llavors la societat ja decidirà com actuar, perquè temes que són polítics, clarament polítics, i que depenen del marc espanyol (d'altres depenen de nosaltres, lo que es cooperació i foment depèn de nosaltres). Però a la vegada també ens fa adonar que aquest país Catalunya, té una gran diversitat i una gran riquesa de personal i d'iniciatives que crec que ens faran arrencar, hi ha símptomes, símptomes importants, jo no sé si són de brots verds però el que sí que està clar és que el bullici d'aquest país és important, i que això quan arrenqui l'aixecada es notarà de llarg. Un cop ha punxat l'economia especulativa, l'economia que està centrada a Madrid amb les empreses ex-públiques i torna a aparèixer la necessitat de l'economia real, la de que guanya qui aixeca la persiana cada dia i la baixa, i que produeix bens i serveis tangibles, quan torna l'hora de la veritat, quan torna l'hora de la veritat i s'ha punxat la bombolla, és l'hora de Catalunya i jo sóc optimista.

Gràcies.

Max Weber y el Tribunal Constitucional

Per Anna Balletbò

Avui, la població catalana viu moments d'estrès, ansietat i preocupació. El bombardeig de notícies sobre el desvergonyit espoli del **Palau de la Música Catalana**, juntament amb altres accions endegades pel jutge Garzón i que no sabem encara en què es concretaran, ha estat i són un cop dur a la moral i l'autoestima del poble català.

Però el que preocupa més són les filtracions i informacions constants en relació als debats entre els membres del **Tribunal Constitucional** en relació a la sentència que ha de dictar sobre **l'Estatut de Catalunya** en resposta a un recurs presentat pel **Partit Popular** del senyor **Mariano Rajoy**.

Preocupa que els membres del **Tribunal Constitucional** perdin el fil conductor implícit que ha de marcar la distància entre les bones intencions i els mals resultats de les decisions. **Max Weber** ja distingia entre "l'ètica de la intenció", que és l'ètica de la convicció i dels principis, i "l'ètica de la responsabilitat", que és l'ètica de les conseqüències que es deriven de les decisions preses.

La qüestió per **Weber** abans, i pel **Tribunal Constitucional** avui és "si el valor en si de l'actuar ètic -la intenció- és suficient, o si s'ha de prendre en consideració la responsabilitat per les conseqüències que es deriven de l'actuar. Assumir la responsabilitat d'una acció és fer-se responsable de les seves conseqüències.

Discrepo de la opinió expressada pel **President de la Comissió Constitucional del Congrés, Alfonso Guerra**, quan afirma que el Tribunal Constitucional no fa política, ni ha de mesurar les conseqüències polítiques que poden tenir les seves decisions. Discrepo per raons comprovables, ja que ha estat precisament la confrontació política bipartidista en el si del **Tribunal** el que l'abocat a una pèrdua de legitimitat. Si els jutges convertissin les seves idees polítiques, legítimes, en lletra de la llei, no només es trencaria l'**Estatut** com a marc de convivència i de garantia de les relacions de Catalunya dins l'Estat Espanyol, sinó que la mateixa **Constitució de 1978** quedaria tocada de mort.

La **Constitució** reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de nacionalitats i regions. Aquesta **Constitució** va ser el resultat d'un pacte polític d'ampli consens, i és sota aquesta perspectiva que ha de ser llegida. Com diu el **President Montilla**, s'ha d'aplicar una mirada generosa per fer possible un projecte compartit.

Sobre la taula del **Tribunal Constitucional** hi ha el projecte comú d'una Espanya de convivència en la diversitat, i és aquí on **Weber** diria als membres del **Tribunal** que decideixin aplicant l'ètica de les conseqüències i de la responsabilitat. Responsabilitat, que 12 diaris catalans, encapçalats per la Vanguardia, han demanat en un mateix editorial compartit, fet històric en la història del periodisme. Un **Tribunal Constitucional** malalt en la seva representativitat, amb baixes per defunció i membres que fa més de dos anys haurien d'haver estat renovats. Una responsabilitat que no pot permetre a ningú humiliar tres cambres legislatives; **Parlament de Catalunya, Congrés i Senat**; i ultrajar la legítima representativitat dels legisladors i a tot un poble, el català, expressat en Referèndum.

Crisi i recuperació: Informàtica

Per Carles Grau, Director General de Microsoft a Catalunya

El sector informàtic juga un paper clau a la nostra economia. Es un sector de activitat important en si mateix, però a l'hora juga un paper amb gran influència transversal amb la resta de sectors, ja que la productivitat de molts d'ells depèn en gran mida del ús eficient dels sistemes de informació.

L'exercici 2009 no ha estat un bon any per el sector, ja que els darrers mesos s'ha fet evident un descens de la activitat i facturació, proper al -4%, però amb una desaceleració encara més evident als subsectors propers al consumidor, electrònica de consum e informàtica per la llar (-14%).

El sector informàtic opera de forma molt paral·lela amb el creixement o decreixement de la economia global. Les previsions del Fons Monetari Internacional per al 2010 son optimistes. Indiquen un creixement del sector proper al 3,2% a nivell mundial (amb molt bones perspectives per les economies emergents com Xina, Rússia, Brasil e India, actuant com motors, però amb inferiors ratis a Europa, i lògicament a Espanya, però en tot cas positius).

El sector de la informàtica jugarà un paper clau en la recuperació, incidint directament en la millora productivitat de la resta de industries i afavorint la creació de noves empreses de nova generació, denominades de la "nova economia".

En tot aquest nou context es destacable la revolució que està suposant el nou sistema Windows 7 al sector els darrers mesos. Es tracta d'un nou entorn per els ordinadors molt mes ràpid i segur en relacions a les versions anteriors. En aquesta versió s'ha cuidat molt la compatibilitat i tots els programes (drivers) que tenia instal·lats en la versió anterior funcionen perfectament, permetent a l'hora un consum de bateria molt inferior, i noves capacitats tàctils i de reconeixement de veu, que ens permetran gaudir de noves experiències digitals d'una forma molt mes "natural, sense ratolins ni teclats, nomes amb la veu i els dits de la ma. El nou sistema incorpora també mes nivell de seguretat amb capacitat de encriptació de dades, evitant riscos per pèrdua o robatori, i mes seguretat al propi navegador de Internet.

Windows 7 ha rebut una excel·lent acollida i les expectatives del mercat son excepcionals. La consultora ICD preveu un gran èxit i que mes del 18% dels professionals del sector TIC mundial treballaran amb Windows 7 abans de la fi del any 2010. En aquest període es crearan més de 300.000 nous llocs de treball al mon gracies a la innovació impulsada per aquesta nova ona de tecnologia. Esperem que molts d'ells siguin al nostre país.

Des del meu punt de vista les claus per la recuperació econòmica al nostre país passen per quatre eixos. La millora de la qualitat de la educació, com principal element de competitivitat del World Economic Fòrum es sense dubte el primer eix. Tenim que donar un salt en aquest entorn i fer tots el possible per aconseguir el disposar en pocs anys d'una de les 100 millors universitats del mon, i en paral·lel millorar el nivell de angles de tots plegats. A les escoles de primària i secundària el nou projecte de 1x1, pot ser un revulsiu de millora de la qualitat de la educació, substituint gradualment els clàssics llibres de text per nous llibres digitals, reduint els costos i afavorint un nou marc i noves dinàmiques a les aules, que han donat excel·lents resultats a comunitats autònomes, com Aragó. Els reptes en aquest context van més enllà del desplegament de ordinadors. Son claus la formació del professors i el impuls de nous continguts digitals per part de la indústria editorial.

L'increment de la innovació i la millora de la productivitat formen el segon eix. Encara patim un entorn de treball amb masses reunions presencials poc productives i una cultura de individualitats, quan la clau de la nova competitivitat es potenciar equips d'alt rendiment. Les TIC juguen un paper clau en aquest àmbit permetent l'ús de nous i flexibles sistemes de videoconferència de baix cost per fer reunions virtuals, reduint costos de viatges, utilitzant mes les intranets i espais col·laboratius, i traient més profit de les avantatges de la mobilitat i les comunicacions unificades. Els reptes en aquest context mes que tecnològics son de canvi de hàbits de conducta dintre de la organització, ja que la clau en aquest nou entorn per ser mes productius es la cessió de informació de presència en xarxa amb generositat, la gestió dinàmica de calendaris compartits, el bon us del correu electrònic, els espais col·laboratius i les comunicacions, con eines clau per reduir costos i millorar productivitat. Cal reconèixer la tasca que en aquest sentit està fent a Catalunya el Centre de Innovació en Productivitat de Manresa donant suport a projectes en aquest àmbit: www.productivitycenter.org

El tercer eix crec que passa per crear una nova cultura i entorn de defensa dels drets de autor i de propietat intel·lectual. El nostre país continua com sisena potencia mundial en pirateria (programari, jocs, música i pel·lícules) i es cada cop mes evident que la pirateria es la principal causa directa de manca de seguretat i virus als ordinadors, comportant importants pèrdues de informació i productivitat. Per educar i afavorir un nou entorn de defensa de la propietat intel·lectual a Catalunya hem impulsat la iniciativa "educar per crear":

<http://www.microsoft.com/spain/cat/EducarPerCrear.aspx>

Per últim crec que en aquest nou context econòmic tenim que ajudar molt més als emprenedors i potenciar la creació de noves empreses al país. En aquest sentit a casa nostra estem fent el possible treballant estretament amb Barcelona Activa, oferint software per desenvolupament de aplicacions i serveis, formació i "mentoring" a noves empreses de base tecnològica. Crec que es clau animar i ajudar als emprenedors en aquest moment, i aprofitar les noves oportunitats de negoci que generen els nous entorns tecnològics, com les interfícies naturals, el Cloud Computing, i els nous dispositius digitals i la mobilitat. Soc dels que creu que res impedeix que la futura Microsoft, Apple o Google sigui una empresa catalana.

Una de les potencials revolucions en aquest context que generarà noves oportunitats ve de la mà d'un nou estil de vida digital. Un resum de aquesta visió de futur es pot veure a: http://www.microsoft.com/uk/wave/video_files/future_vision/default.html.

L'altre pot venir gracies a la nova generació de aplicacions i consoles sense cap mena de comandament fruit del projecte Natal: <http://www.xbox.com/en-US/live/projectnatal/>.

I per últim, un nou entorn de treball pot fer-se realitat gracies a les noves interfícies naturals de reconeixement de veu i capacitats de dispositius tàctils, com la nova con la Surface: <http://www.microsoft.com/surface/>, que permet treballar en equip sense ratolí ni teclat.

Ens trobem en una etapa empresarial en la que cal assumir intensos canvis en els models de gestió. Les TIC són sens dubte, una part important d'aquest context de canvi permanent en el que es demana un elevat grau de productivitat i innovació, com a fórmula indiscutible de competitivitat. Ja no es tracta tan sols de trobar alguns valors diferencials per sortir del pas sinó d'apostar per un model que no descuidi les eines amb les que compta el món empresarial per avançar en aquesta línia d'innovació permanent. Els casos de Finlàndia o Suècia són exemples d'un nou model econòmic, evocat a la transformació mitjançant l'aprofitament de les TIC, i en conseqüència un re posicionament empresarial que ha reportat destacats ratis de productivitat i competitivitat a les empreses, així com un increment de les seves economies i la generació de llocs de treball. Si no volem quedar-nos enrere, sumits tan sols en la bona voluntat, ha arribat el moment que Catalunya reconeix-hi els seus dèficits en aquesta matèria, encara lluny d'aquests models d'èxit esmentats, i faci un pas decidit sense vacil·lacions en l'explotació dels recursos tecnològics que tenim al nostre abast.

La recuperació per sectors: Moda

Per Carles Grau, Director General de Microsoft a Catalunya

Fa anys que el sector de la moda es va renovant i readaptant a les circumstàncies del mercat.

Si ho analitzem d'una manera simple, podríem dir que en el nostre àmbit el procés està subdividit en:

- Disseny
- Marca
- Fabricació
- Logística
- Distribució

Cada empresa s'organitza ponderant en major o menor grau cadascun d'aquests punts i en focalitza un o altre, segons el segment de mercat a què es dirigeix. Com coneixeu bé, en aquests últims anys han pesat molt la logística i la distribució.

Els darrers anys, al nostre país hem viscut el segle d'or del consum, a causa de l'alt nivell de vida aconseguit gràcies a com anava la nostra economia i a l'alt nombre de turistes que ens han visitat, d'una banda, per la bona oferta que el nostre país té, i, de l'altra, perquè s'han donat circumstàncies adverses en països competidors (com ara terratrèmols, tsunamis, radicalismes religiosos...), i finalment, també per altres factors, com l'arribada de turisme de països de l'Est, la fortalesa d'alguna divisa, etc.

La crisi ha desencadenat una forta baixada de consum que ha afectat el nostre sector en tots els segments: luxe, mitjà i baix.

Es diu que la crisi ha canviat la mentalitat del consumidor, que busca el màxim valor al menor preu. És a dir, busca el luxe a *low cost*. La meva preocupació és que s'arribi a perdre la referència entre valor i preu.

La cultura del *low cost* fa anys que està consolidada en el sector de la moda, tot i que en els darrers mesos han aparegut els productes que anomenaria *ultralow cost*, com ara Primark o la japonesa Uniqlo, que han provocat un cert desconcert en les cadenes de moda que estaven a la franja més baixa del mercat. També hi ha influït la venda de roba a supermercats i el fet que durant tota la campanya a la majoria de botigues, incloses les de marca, es vengui producte amb ofertes (no he citat la paraula rebaixes).

El nivell de competència és tan alt que amb prou feines queden marges. És obvi, doncs, que no és una bona solució a llarg termini.

Si observem com actuem les empreses, és curiós veure que, com que ningú no se sent fort en el seu segment, tots anem creant producte o nova marca per agafar una nova franja de mercat. Els de nivell més alt creem una nova marca a un preu més moderat per a un públic més jove, i els forts en un nivell més baix creen producte per agafar públic d'un segment més alt: per exemple, s'alien amb dissenyadors per crear algun producte o llancen una línia de nivell més alt —com ara COS (Collection of Style) d'H&M o Uterque d'Inditex— o fan com el que Mango ha decidit, que és eliminar la seva línia més econòmica Think Up i continuar apostant per col·leccions limitades i desfilars en passarel·les.

En el nostre cas hem optat per una nova marca, vinculada a Armand Basi, bY basi, dirigida a un públic més jove, perquè seria incoherent que en una mateixa marca hi conviessin peces de roba amb molta diversitat de preu i, per tant, de qualitat. A més, ens hem aliat per fer unes col·leccions conjuntes amb una marca local, Cerveza Rosita, amb una marca nacional, Scalextric, i amb una d'internacional, Jade Jagger.

Al meu parer, les marques no poden sucumbir davant la pressió dels preus baixos. No podem renunciar al fet que si oferim disseny, innovació i qualitat, això ha de tenir un cost.

Paral·lelament, al nostre país s'han desenvolupat en aquests darrers temps dos nous canals de distribució, els *outlets* i la venda per internet, que s'afegeixen als ja clàssics i consolidats (els detallistes, les cadenes i els grans magatzems).

La venda per internet ha crescut sobretot pel que fa a la compra d'estocs de grans marques. Malgrat que es va incrementant la venda de roba per internet, encara és testimonial. Els joves s'informen per mitjà d'internet però, fins ara, continuen visitant les botigues que formen part del seu circuit.

Respecte als *outlets*, i en concret als centres comercials específics per a grans marques, hem de dir que tenen un gran èxit a Espanya, com ja el tenien en altres països, però no tan sols en temps de crisi: es poden comprar bones peces amb descompte i es dona la circumstància que la gent es desplaça amb intenció de comprar (amb un pressupost assignat) i es decideix ràpid perquè pot no trobar-ho un altre dia, la qual cosa representa una nova experiència de compra.

L'exportació i la internacionalització han estat fonamentals per al desplegament del sector de la moda, abans, durant i després de la crisi.

Nosaltres vam detectar ja a les fires internacionals celebrades al setembre un inici de recuperació, amb una major aflluència de compradors, encara que amb una inquietud gran pel preu.

Sense sorpresa, els mercats que van sortint de la crisi són els que anem recuperant millor, com ara el francès, el del Regne Unit, els països nòrdics, Rússia, els Emirats Àrabs, Xina i alguns països asiàtics. No cito Alemanya perquè la nostra experiència en aquest país ha estat sempre molt difícil i hi tenim poc per recuperar.

En el pla de l'exportació, ens penalitza la debilitat del dòlar i la lliura esterlina, així com els alts aranzels en alguns països.

En l'àmbit local, aquesta campanya d'hivern ha estat molt penalitzada per la benigna climatologia fins ben entrat el mes de novembre.

Les empreses de marques de moda continuem apostant per dissenyar la millor col·lecció possible, subcontractant les produccions en els països on ho puguin fer millor en funció de la qualitat, el temps i el preu, recolzant-nos en les marques pròpies, controlant la logística per subministrar a tots els nostres canals de distribució de manera continuada i ràpida, i orientant-nos per estar sempre el més a prop possible del client final.

Hem de continuar invertint en el millor equip humà i en tots aquells recursos que ens permetin aconseguir els objectius.

Les marques trobem també suport en la diversificació oferint diverses línies de producte com ara fragàncies, rellotges, calçat, marroquineria, ulleres, roba de la llar...

Intentem obrir mercats en nous països i consolidar-nos en els que ja som, establint aliances amb *partners* locals. Hem de ser també imaginatius en aquest àmbit, per aconseguir les millors sinergies. Continuarem cometent errors, però com deia Albert Einstein, «qui mai no hagi comès un error, és que mai no ha intentat una cosa nova».

Malgrat que sembli que tothom cregui que només sobreviurà el producte *low cost*, jo crec que a l'armari d'una persona poden conviure, i ho han de fer, peces de diferents preus i marques per satisfer les necessitats de diferents moments de la nostra vida.

Crec en una recuperació lenta i progressiva del sector, adaptada a possibles nous canvis d'hàbits per part dels consumidors. Hem detectat, fins i tot al nostre país, que el nostre sector comença a ser més receptiu a les noves ofertes de producte o marca que anem presentant.